

A Fővárosi Ítéltábla a Bass Ügyvédi Iroda (fél címe 1, ügyintéző: dr. Bass László ügyvéd) által képviselt I.rendű felperes neve (I.rendű felperes címe) I. rendű, II.rendű felperes neve (II.rendű felperes címe) II. rendű, III.rendű felperes neve (III.rendű felperes címe) III. rendű, IV.rendű felperes neve (IV.rendű felperes címe) IV. rendű felpereseknek, dr. Bodolai László ügyvéd (fél címe 2) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen, személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2012. január 19. napján meghozott, 19.P.23.475/2011/4. számú ítélete ellen az alperes részéről 5. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

i t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felpereseknek 15.000 (tizenötezer) forint + áfa másodfokú perköltséget és a Magyar Államnak külön felhívásra 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az alperes azzal, hogy az általa üzemeltetett ... hírportálon, az ott ...-án megjelentetett „...” című íráshoz kapcsolódó képgaléria 7. számú képén az I. és III. rendű felperest, a 16. számú fényképen pedig a II. és IV. rendű felperest úgy jelenítette meg egyedileg felismerhető módon, hogy ehhez nem kérte a felperesek hozzájárulását, így a közzétételhez a hozzájárulásuk hiányzott, megsértette az I., II., III., IV. rendű felperesek képmás védelméhez fűződő személyiségi jogait.

Az alperest eltiltotta a további jogsértéstől.

Kötelezte az alperest, hogy elégtétel adásaként az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 15 napon belül a megállapított jogsértésért magánlevélben fejezze ki sajnálkozását az I., II., III., IV. rendű felpereseknek. A bíróság feljogosította az I., II., III., IV. rendű felpereseket, hogy a levelek tartalmát nyilvánosságra hozzák.

Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I., II., III., IV. rendű felpereseknek egyetemlegesen 80.000 forint + áfa ügyvédi munkadíjat, 33.820 forint egyéb perköltséget, továbbá a le nem rótt 27.000 forint illetéket a Magyar Államnak külön felhívásra.

Az elsőfokú bíróság ítéletében ismertette az Alkotmány 2. § (1) bekezdését, 7. § (1), bekezdését, 8. § (1) bekezdését, 61. § (1), (2) bekezdéseit, a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (Smtv.) 4. § (1), (3) bekezdéseit, 10. §-át, 13. § (1) bekezdését, 14. §

(1) bekezdését, 16. §-át, 18. §-át, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 75. § (1) bekezdését, 80. § (1), (2) bekezdéseit, a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 3. § (5) bekezdését, 4. § (1) bekezdését, 163. § (1), (2), (3) bekezdéseit, 164. § (1) bekezdését, 206. § (1) bekezdését.

Az elsőfokú bíróság a perben csatolt felvételek alapján megállapította, hogy azon a felperesek egyedileg felismerhetőek. Az is megállapítható volt, hogy a felperesek hivatalos egyenruhában láthatók. Nem minősítette helytállónak az alperes azon hivatkozását, hogy az alperesi munkatárs ne tudta volna a demonstrálókat megkülönböztetni a rendfenntartóktól, mert ez nem jelenthetett megoldhatatlan feladatot. Kifejtette, hogy a perben kifogásolt felvételek esetében nem lehetett tömegfelvételtől beszélni, azok a felperesek egyedi azonosítására alkalmasak.

A főszabály szerint a felvételek elkészítéséhez és nyilvánosságra hozatalához az érintett hozzájárulása szükséges, az pedig a perben nem vitatott tény volt, hogy egyedi hozzájárulást a felperesek nem adtak. Ilyen körülmények között a felperesek esetében azt kellett vizsgálni, hogy a képmáshoz fűződő joggal való visszaélést a nyilvános közszereplés gyakorlása kizárta-e.

Nem tekintette az ügyben irányadónak az alperes által hivatkozott Pécsi ítélőtáblai határozatot. Ez a határozat nem közölte az elhatárolás elvi szempontjait, és nem fejtette ki elvi jelentőséggel azt, hogy mi az indoka a korábban egységesnek tekintett bírói gyakorlat megváltoztatásának, alapvetően a rendőri intézkedés típusára figyelemmel. Az elsőfokú bíróság ezért a Fővárosi Ítélőtábla és a Legfelsőbb Bíróság eseti döntéseiben kifejezésre juttatott gyakorlatot tekintette irányadónak. E szerint ha a rendőr utasításra, parancsra végzi nyilvános helyen a tevékenységét, az nem minősül nyilvános közszereplésnek, ezért a róla készült képmás közzétételéhez szükséges az egyedi hozzájárulása, vagy képmását technikai eszközökkel felismerhetetlenné kell tenni. Jelen esetben erre nem került sor, és a felperesek hozzájárulásának kikérése sem történt meg.

Az elsőfokú bíróság a jogsértést megállapította és az alperest eltiltotta a további jogsértéstől. Alkalmazta továbbá objektív jogkövetkezményként az elégtétel adását is. A jogsértést nem tartotta kiemelkedő tárgyi súlyúnak, ezért elegendőnek ítélte azt, ha az alperes magánlevélben fejezi ki sajnálkozását a felpereseknek. Egyidejűleg feljogosította a felpereseket az elégtételadó levél nyilvánosságra hozatalára.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes nyújtott be fellebbezést, melyben kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, és a felperesek keresetének elutasítását. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévedett abban, hogy a felpereseket mint közszereplőket vizsgálta. Figyelmen kívül hagyta továbbá az alperesi érvrendszerből az Európai Emberi Jogi Bíróság döntéseire való hivatkozást. A Sunday Times v. Egyesült Királyság ügyben kialakított szükségességi teszt szerint azt kell vizsgálni, hogy a panasz tárgyát képező korlátozás szükséges-e egy demokratikus társadalomban és az alkalmazott korlátozás arányos-e az elérni kívánt jogos céllal. Álláspontja szerint a közfeladatot ellátó rendőrök feladatvégzésének bemutatása része az információhoz jutásnak és a véleménynyilvánítás szabadságának, ezért az az alapján való korlátozás, hogy nem járultak hozzá a képmás közzétételéhez, a szólásszabadság aránytalan korlátozását jelenti.

A kérdést érintő alkotmánybíróági határozatokból is az következik, hogy az eljáró rendőr közhatalmi tevékenységet végez és ennek során nem mint magánember tevékenykedik. Olyan jogosítványokkal rendelkezik, melyre tekintettel az ellenőrizhetőség és a felelősségre vonhatóság miatt átláthatóan kell

tevékenykednie. A Pécsi Ítéltábla határozata is rámutat arra, hogy a rendőr csak az egyedi intézkedések során nem minősül közszereplőnek. Tömegrendezvényen való részvétele alkalmával, a biztosítás során végzett tevékenysége miatt is közszereplőnek minősül. A felperesek ezért a nyilvános közszereplés során készített fényképfelvételek készítését túrni voltak kötelesek. Előadta továbbá, hogy a felperesek a képek elkészítésekor nem tiltakoztak, holott ez akár ráutaló magatartásként is értékelhető. A bírói gyakorlat szerint akkor lehet hozzájárulás nélküli képmást nyilvánosságra hozni, ha az ábrázolás módja nem egyéni, hanem a felvétel összhatásában örökíti meg a nyilvánosság előtt lezajlott eseményeket. A felvétel nem a rendőrök képmás jellegét mutatta be, hanem összességében ábrázolt egy jelentős, nagy érdeklődésre számot tartó szakszervezeti megmozdulást, melyben szolgálatban lévő és tüntető rendőrök is ábrázolásra kerültek.

A felperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozták.

Kifejtették, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást részletesen és helyesen állapította meg, és abból okszerű következtetésre jutott.

A nyilvános közszereplés csak abban az esetben jelenti a személyiségvédelem korlátját, ha az érintett a nyilvános közszereplés igényével lép fel. A bírói gyakorlat ezért nem az adott személy társadalmi státuszának, hanem a szereplés motívumának és funkciójának tulajdonít relevanciát. Mivel sem jogszabály, sem az alkotmánybírósági határozatok nem határozzák meg a nyilvános közszereplő definícióját, ezért az elsőfokú bíróság helytállóan alkalmazta az állandó bírói gyakorlatot a közszereplői minőség meghatározásakor. A parancs alapján feladatát teljesítő közrendőrre nem alkalmazhatók a nyilvános közszereplés ismérvei, mely szerint fellépésük alkalmas a társadalom egésze, vagy egy része véleményének és egzisztenciájának befolyásolására.

Tévesnek minősítette azt az alperesi álláspontot, mely szerint a perbeli esetben nem a sajtó munkatársainak kellett a felperesektől hozzájáruló nyilatkozatot kérni, hanem a felpereseknek kellett volna kifejezetten tiltakozniuk képmásuk rögzítése és felhasználása ellen.

A felperesek a felvételeken nem véletlen háttérszereplői voltak a történéseknek, hanem a témaválasztás kifejezetten a feladatuk teljesítésére és személyük jelenlétére koncentrált, ezért a felvételek egyedi módon ábrázolták a felpereseket. E tekintetben a felperesek felismerhetősége irreleváns, mivel a képmással való visszaélés a felvétel elkészítésével és bemutatásával objektíve megvalósul.

A Fővárosi Ítéltábla 2.Pf.20.656/2012/7. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta, és kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felpereseknek 15.000 forint + áfa másodfokú perköltséget, és a Magyar Államnak külön felhívásra 48.000 forint fellebbezési illetéket.

A Kúria mint felülvizsgálati bíróság a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta, és az alperest arra kötelezte, hogy 15 napon belül fizessen meg a felpereseknek 120.000 forint felülvizsgálati eljárási költséget, és az államnak külön felhívásra 70.000 forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az Alkotmánybíróság a 28/2014. (IX. 29.) AB határozatával megállapította, hogy a Fővárosi Ítéltábla Pf.20.656/2012/7. számú ítélete alaptörvény-ellenes, ezért azt megsemmisítette.

Kifejtette, hogy a panasszal érintett határozat azt az alkotmányjogi szempontot, amely a sajtószabadsághoz, a jelenkor eseményeire való szabad tájékoztatáshoz fűződik, nem vette figyelembe a Ptk. 80. § (2) bekezdése értelmezésekor. A határozat nem a rendőrök konkrét feladatteljesítése helyszínének és a konkrét tevékenységük közben való fényképezésük, a képfelvételek elkészítése körülményeinek és nyilvánosságra hozásuk céljának - gyülekezésről mint nyilvános közszereplésről, tömegrendezvényről szóló tudósításnak -, hanem annak az

egyetlen szempontnak tulajdonított döntő jelentőséget, hogy a rendőr általában, a szolgálati feladatai ellátása során, általánosságban közszereplőnek minősül-e [28/2014. (IX. 29.) AB határozat [48]].

A Kúria Kpkf.IV.38.031/2014/2. számú végzésével megállapította, hogy az Alkotmánybíróság 28/2014. (IX. 29.) AB határozatának következtében a Kúria Pfv.IV.20.784/2013/5. számú ítélete a felek közötti jogvita tekintetében joghatás kiváltására nem alkalmas.

A Kúria az Alkotmánybíróság 28/2014. (IX. 29.) AB határozata alapján a Fővárosi Ítéltáblát új eljárásra és új határozat hozatalára utasította.

A Kúria határozatában azt írta elő a Fővárosi Ítéltábla számára, hogy a konkrét ügyben meg kell vizsgálni a tudósítás alapjául szolgáló jelenkori esemény jellegét, a közhatalom gyakorlás megnyilvánulásának módját, a felvételek és felhasználásuk módját (egyéni, illetve általános megjelenítés, sértő, megalázó, bántó, öncélú, torz ábrázolás), a tudósítás esetleges visszaélésszerű jellegét, állást foglalni a tömegfelvétel, vagy a közszereplés fogalomkörének meghatározásában.

Szituációhoz kötötten, a tájékoztatás körülményeinek az egyedi ügyekben történő bírói mérlegelése eredményeként kell megítélni azt, hogy a felvétel elkészítése, felhasználása érinti-e a rendőr hivatásával összefüggésben emberi mivoltának legbensőbb lényegét. Ha nem, úgy képmása nem takarható ki. Az ezzel ellentétes megítélés a rendőr képmáshoz való jogát az átlagos személyiségi jogvédelemmel azonossá, illetve fokozottabbá teszi, ami nem áll összhangban a közhatalmat gyakorló státusával.

A fellebbezés nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla abból indult ki - az Alkotmánybíróság határozatában foglaltakra, és a Kúria iránymutatására is figyelemmel -, hogy a pert elsősorban a felperesek által érvényesített jogok magánjogi szabályai alapján szükséges eldönteni. A személyiségi jogok Ptk.-beli szabályai teljes egészében nem tehetők félre, még egy alapjogi érvrendszer mérlegelésének lehetősége esetében sem. Az alapjogok érvényesülésének magánjogi jogviszonyokban való vizsgálata a közvetett horizontális hatály elismerése esetében sem tesz szükségtelemmé az eredeti kereset szerinti állásfoglalást. Az Alkotmánybíróság korábbi határozatában úgy foglalt állást, hogy „a közvetett hatály tana értelmében az Alkotmány-törvény érvényesülésével együtt a polgári jogviszonyok (...) továbbra is polgáriak maradnak. Az Alaptörvényben foglalt jogok a magánjog generálklauzuláin keresztül képesek beszűrődni a magánjog rendszerébe. Ahol tehát generálklauzula alkalmazására sincs lehetőség, ott az alkotmányi jogok nem képesek közvetlenül hatni a magánjogban.” [8/2014. (III. 30.) AB határozat [56]].

A közhatalom gyakorlása mint hivatásszerű tevékenység ténye sem lehetetleníti el a természetes személy jogalany számára - akár ilyen tevékenysége során vele szemben tapasztalt magatartás miatt - a személyiségi jogai megóvásának lehetőségét.

Erre tekintettel, mindenekelőtt a képmásvédelem polgári jogi szabályainak vizsgálata mellett kellett értékelni a felperesek által előadottakat. Ennek hiányában a polgári jog rendelkezéseire alapított igények teljes egészében relativizálódna a más jogág szabályainak érvényesülése miatt, holott a perben megállapított tényállás alapján a magánjog szabályai alkalmazhatók.

A magánjogi szabályokra alapított kereseti tényállásnak - illetve a bizonyítási eljárás eredményeként megállapított tényállásnak - a magánjog vonatkozó szabályainak alkalmazásával történő megítélését követően lehetséges az eredmény ütköztetése az alapjogi érvekkel.

A kifogásolt felvételek nem teljesen egyéniesített módon, hanem csoportkép formátumban ábrázolták a felpereseket, melyekről azonosíthatók voltak. Az alperesi szöveges és képes beszámoló a rendvédelmi dolgozók napi

demonstrációjáról tudósított, melynek dokumentálására az alperes 3 megnyitási lehetőséggel összesen 47 felvételt helyezett el a képgalériába. Ezek közül kettőn, két-két felperes is látható volt.

A sérelmezett felvételek nem tömegfelvételek, mert a képeken látható személyek együttesen sem alkotnak jelentősebb számú embercsoportot, az érintettek pedig egyenként jól azonosíthatóak.

Kizárólag a felperesek előadásából lehetett információt szerezni arra nézve, hogy a felperesek demonstráción biztosítási, irányítási feladatokat láttak el. Az ilyen feladatvégzést szöveges tudósítás két mondata érintette, amikor a Parlament körüli zárt sáv védelméről, illetve a bevetési egyenruhás rendfenntartókról írt.

Az elsőfokú bíróságnak az 1959. évi IV. törvény (régi Ptk.) 80. § (1) és (2) bekezdése alapján a tisztán magánjogi megítélés szerint azt kellett vizsgálnia, hogy az alperes a felperesek képmásainak nyilvánosságra hozatalához rendelkezett-e a felperesek hozzájárulásával, illetőleg hogy a felperesek olyan közszereplőnek minősülnek-e, akiknek a képmásuk, vagy hangfelvételül nyilvánosságra hozatalához az adott esetben hozzájárulásukra nincs szükség. A felperesek a Ptk. szabályaira hivatkozva magánjogi jogvédelmet igényeltek, ezért az elsőfokú bíróságnak erről az igényről mindenképpen döntenie kellett, mivel határozatát a Pp. 213. § (2) bekezdése és a 215. §-a szerint, elsősorban a kereseti kérelem és az ellenkérelem keretei között volt köteles meghozni. Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy az alperes az elsőfokú eljárás során következetes alapjogi érveket nem hozott fel védekezéséért. Ezzel összefüggésben a megismételt eljárásban a másodfokú bíróságnak továbbra is – bár az Alkotmánybíróság határozatában foglaltakra is figyelemmel – az elsőfokú bíróság határozatát kellett felülbírálnia.

A képmáshoz fűződő személyiségi jog elsősorban a személyiség kifejeződésének elsődleges lehetőségét oltalmazza. Az adott személy rendelkezésétől függ, hogy az arcát mikor és milyen körülmények között mutatja meg. Ilyen szempontból a képmáshoz fűződő jog alapvetően önrendelkezési jogosultságként minősíthető.

A régi Ptk. 80. § (1) bekezdése szerint, a személyhez fűződő jogok megsértését jelenti a más képmásával vagy hangfelvételével kapcsolatos bármiféle visszaélés. A (2) bekezdés úgy rendelkezik, hogy a képmás vagy hangfelvétel nyilvánosságra hozatalához – a nyilvános közszereplés kivételével – az érintett személy hozzájárulása szükséges.

A perben nem volt vitatott, hogy az alperes nem rendelkezett a felperesek hozzájárulásával a képmásaik közzétételéhez.

Egységes a bírói gyakorlat, és a jogirodalmi felfogás is abban, hogy a rendőr nem minősül közszereplőnek, ezért vele kapcsolatban a törvényi kivétel nem érvényesül.

A gyakorlatban alkalmazott meghatározás szerint a közszereplés a nyilvánosság igényével végzett olyan tevékenység, mellyel az érintett a társadalom jelentősebb számú tagját erkölcsi és/vagy anyagi értelemben befolyásolni képes. Ilyen meghatározás értelmében, a gyülekezési jog gyakorlása mellett szervezett demonstráción biztosítási, irányítási feladatokat ellátó rendőr nem a közszereplés igényével végzi tevékenységét.

A feladatát teljesítő rendőr tevékenységét utasításra végzi, az ettől való eltérés a jogszabályok alapján rendkívül csekély esetben és szűk körben lehetséges. Az eljáró rendőr külvilág számára is tapasztalható hivatalos tevékenységéből az önkéntes jelleg teljes egészében hiányzik. A feladatvégzés során alapvetően nem az egyedileg megjelölhető személy cselekvése a lényeges, hanem a jogszabályok keretei között elvégzett feladat szakszerű kivitelezése.

A Kúria a Kpkf.IV.38.031/2014/2. számú végzésben utalt arra is, hogy határozathozatala idején folyamatban volt a nyilvános helyen vagy közterületen szolgálati tevékenységet teljesítő, vagy munkát teljesítő személyek képmásának nyilvánosságra hozatala feltételeivel kapcsolatos 1/2012. BKMPJE jogegységi határozat felülvizsgálata.

A Kúria az 1/2015. BKMPJE számú jogegységi határozatával az 1/2012. BKMPJE számú jogegységi határozatát hatályon kívül helyezte azzal, hogy az a régi Ptk. rendelkezéseihez fűzött, az ott alkalmazott fogalmakhoz kötött magánjogi természetű értékelése és az Alkotmánybíróság határozatának helyzetéhez kötött alapjogi megközelítése közötti ellentmondás önmagában a korábbi jogegységi határozat hatályon kívül helyezésével nem oldható fel.

Határozatában kitért arra is, hogy a felülvizsgálatot indokolta a régi Ptk. 2014. március 15. napjával való hatályon kívül helyezése, mert ezáltal szükséges a jogértelmezés fenntarthatóságának felülvizsgálata, figyelemmel arra, hogy az új Ptk. megfogalmazásában eltér a korábbi szabályozásban foglaltaktól. A Kúria teret kívánt engedni az új Ptk. rendelkezéseihez fűződő bírói gyakorlat formálódásának is.

Ennek alapján a kereset elbírálásakor, illetve az elsőfokú bíróság határozatának felülbírlatakor nem volt olyan, a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. CLXI. törvény (Bszi.) 24. § (1) bekezdésének c) pontja szerinti kötelező jogegységi határozat, mely a felek jogvitájában alkalmazást nyerhetett.

A perbeli tényállásnak a Ptk. 80. § (1) és (2) bekezdése alapján történő megítélése alapján, az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a felperesek képmáshoz fűződő személyiségi jogainak megsértésére.

Az elsőfokú bíróság a polgári jogi szabályok megfelelő alkalmazásával a jogvita elbírálását elvégezte, ezt a másodfokú bíróság jogszerűnek minősítette. Az Alkotmánybíróság azonban a 28/2014. (IX. 29.) AB határozatában a korábbi felülbírlatot azért minősítette alaptörvény-ellenesnek, mert az csak a fenti értékelést tartotta szem előtt, a jelenkor eseményeiről való szabad tájékoztatáshoz fűződő, a sajtószabadság alapjogából következő jogosultságot azonban nem.

Ennek alapján a felperesek képmáshoz fűződő személyiségi jogainak érvényesítése és az alperes által gyakorolt sajtószabadság alapjoga közötti konfliktust kellett megítélni.

A sajtószabadság és a képmáshoz való jog összevetésekor elsődlegesen azt kell kiemelni, hogy az Smtv. 3. § (3) bekezdése tilalmazza a sajtószabadság olyan gyakorlását, mely mások személyhez fűződő jogainak sérelmével jár.

A keresettel sérelmezett sajtóközlés megjelenésének idején (.... napja) még az Alkotmány rendelkezései voltak hatályban.

Az Alkotmány 54. § (1) bekezdése szerint, a Magyar Köztársaságban minden embernek veleszületett joga van az élethez és az emberi méltósághoz, amelyektől senkit nem lehet önkényesen megfosztani.

A 61. § (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a Magyar Köztársaságban mindenkinek joga van a véleménynyilvánítás és a szólás szabadságához, továbbá a közérdekű adatok megismeréséhez, valamint terjesztéséhez.

A (2) bekezdés szerint, a Magyar Köztársaság elismeri és védi a sajtó szabadságát és sokszínűségét.

A (3) bekezdés alapján, a demokratikus közvélemény kialakítása érdekében mindenkinek joga van a megfelelő tájékoztatáshoz a közügyek tekintetében.

A véleménynyilvánításhoz és az abból származó kommunikációs alapjogokhoz való jogosultság érvényesülése alkotmányjogi értelemben, az állampolgárnak az államhatalommal szemben való védelmét, egyben az államhatalom korlátozását célozza.

A jogvita sajátosságát éppen az adja, hogy a felperesek mint rendőrök ugyan nem közszereplők, hanem közhatalmat gyakorló olyan személyek, akik államhatalmi tevékenységet végeznek. Ez a státusz azonban az ilyen tevékenységet végző személyek személyiségi jogainak érvényesítését nem zárja ki. A közfeladatot ellátó személy ugyanúgy a személyiségi jogok alanya marad, mint bármely más jogalany, az elismerhető igényérvényesítési lehetőségei azonban korlátozottabbak lehetnek.

A közszereplők korlátozott jogvédelmi helyzetéhez hasonlatos a közhatalmat gyakorlók személyiségi jogvédelmi megszorítása is. A jogvédelem korlátozott volta pedig a jogállami intézmények ellenőrzési lehetősége miatt szükséges. Az ellenőrzési funkció azonban akkor tölti be szerepét, és akkor indokolt a személyiségi jogvédelemmel szembeni kiemelt szerepének a hangsúlyozása, ha az a közhatalmat gyakorló személy közérdeklődésre számot tartó, közösséget érintő tevékenységi mozzanataival kapcsolatos.

A perbeli esetben az alperes által dokumentált tevékenység a demonstráción való jelenlét ténye. A felperesek személyes előadása alapján lehetett arra következtetni, hogy igazgatási és biztonsági feladatokat láttak el a helyszínen. Az ilyen tevékenység végzése mellett a képmásuk közlésével, az emberi méltóság sérthetetlenségének követelményéből levezethető privát szférájuk oltalma nyilvánvalóan nem sérült, és nem is volt sérthető, hiszen feladatteljesítésük ténye túlnyomórészt nélkülözi ezt a lehetőséget. A képmásvédelem másik vetülete, a saját személyiség kifejeződése feletti rendelkezési jogosultság fennmarad, még a köz érdekében végzett tevékenység idején is. Az ember legbensőbb lényegéhez szorosan hozzátartozik, hogy saját testével, arcával maga rendelkezék.

Ennek az önrendelkezési jogosultságnak és a sajtószabadság alapjoga gyakorlásának összemérésekor azt kellett értékelni, hogy az adott esetben a sajtó a felperesek jogosultságait milyen okból, illetve körülmények miatt hagyta figyelmen kívül, mi volt az a cél, amely érvényesülésének biztosításához a személyiségi jog korlátozása felmerülhetett. Tény, hogy az alperes a rendvédelmi dolgozók tüntetéséről közölt képes és szöveges beszámolóval egy jelenkori eseményről tudósított, de az ilyen eseményekről való tudósítás sem lehet korlátlan. Az elsődleges korlátot az Smtv. 3. § (3) bekezdésében foglalt, személyiségi jog sértésének tilalma adja. Az nem lehetett vitás, hogy a felperesek képmás védelméhez fűződő személyiségi jogai sérültek az alperesi magatartás eredményeként.

Az alperesi képes tudósítás érintett része kizárólag a felperesek jelenlétét dokumentálta, a felvételekből és a hozzá kapcsolódó szövegből konkrétabb cselekvéseikre nem volt levonható következtetés. A sajtószabadság gyakorlása mint ellenőrző és tájékoztató funkció, alapvetően a közérdeklődésre számot tartó eseményekről és történésekről való tudósítás kötelezettsége és lehetősége. A kérdéses demonstráció nyilvánvalóan közérdeklődésre tartott számot, de azon a felperesek jelenléte és dokumentált cselekvéseik nem voltak olyan jelentőségűek, melyre tekintettel a képmásvédelemmel kapcsolatos rendelkezési jog háttérbe szoríthatott. Erre alapozva nem sérül az Alkotmány 61. § (3) bekezdésében foglalt, közügyekkel kapcsolatos megfelelő tájékoztatáshoz való jogosultság sem.

Az alapjogok összeméréseinek eredményeként a Fővárosi Ítéltábla az egyedi eset körülményeit úgy ítélte meg, hogy a sajtószabadság alapjoga attól nem szenved sérelmet, ha a felperesek képmáshoz fűződő jogának biztosítása az adott esetben elsőbbséget élvez, a sajtó tájékoztatási kötelezettségét - az ábrázolt eseményre is figyelemmel - nem korlátozza, ha a felpereseket egyedi beazonosításra nem alkalmas módon mutatja, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért köteles viselni a felperesek másodfokú perköltségét a Pp. 239. §-ának utaló szabálya és a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint. A másodfokú perköltség a felperesi jogi képviselő 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja, (5) bekezdése és a 4/A. § (1) bekezdése szerinti ügyvédi munkadíja.

Köteles továbbá viselni az alperes a le nem rótt fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése szerint.

Budapest, 2015. október 29.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

. Kisbán Tamás s.k.. Hercsik Zita s.k.
előadó bíró bíró

A kiadmány hiteléül:
tisztviselő